

II

(Forberedende retsakter)

KOMMISSIONEN

Forslag til Rådets afgørelse vedrørende generelle retningslinjer for det finansielle og faglige samarbejde med udviklingslandene i Latinamerika og Asien i perioden 1991-1995

*KOM(90) 654 endelig udg.**(Forelagt af Kommissionen den 20. december 1990)*

(91/C 37/03)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 442/81 (¹), særlig artikel 9, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtning:

Der bør i et femårigt perspektiv fastsættes generelle retningslinjer for den finansielle og faglige bistand til udviklingslandene i Latinamerika og Asien i året 1991 med henblik på at sikre en sammenhængende aktion fra Fællesskabets side på dette område —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

*Artikel 1***Overordnet ramme**

Fællesskabets samarbejde med udviklingslandene i Latinamerika og Asien omfatter navnlig to hovedområder, nemlig udviklingsbistand og økonomisk samarbejde, som supplerer samhandelen og den politiske dialog.

Det finansielle og faglige samarbejde, som blev indledt i 1976, udgør et af de vigtigste midler til udviklingsbistand, som derudover omfatter fødevarehjælp, stabilisering af eksportindtægter, mulighed for deltagelse i finansieringen af foranstaltninger, som gennemføres af europæiske NGO, samt forskellige former for katastrofepbistand og humanitær bistand, som det er vigtigt at koordinere og eventuelt integrere.

*Artikel 2***Mål**

Udviklingsbistanden skal i bund og grund betragtes som udtryk for solidaritet fra Fællesskabets side med udviklingslandene i Latinamerika og Asien, som står ansigt til ansigt med store problemer (stor befolkningstilvækst, massefattigdom, finanser, miljø), som de ikke selv kan overvinde, fordi de hverken har de nødvendige ressourcer eller den nødvendige knowhow dertil.

Blandt de foreliggende instrumenter er formålet med det finansielle og faglige samarbejde at overføre finansielle ressourcer og knowhow til gennemførelse af bestemte foranstaltninger (projekter eller programmer af forskellig art) med henblik på at bidrage til en løsning på generelle eller sektormæssige problemer eller gennemføre pilotprojekter for derigennem at opbygge nye strategier.

Som følge af de uhyre store behov i udviklingslandene i Latinamerika og Asien og de særlige egenskaber ved den bistand, som kan tilvejebringes via finansielt og fagligt samarbejde, skal dette samarbejde navnlig tage sigte på at forbedre levevilkårene for de mest trængende befolkningsgrupper i de pågældende lande og tage initiativ til en igangsætning eller katalysatoreffekt på områder, hvor det er vanskeligt at tilvejebringe midler indefra eller bistand udefra, men som alligevel har stor strategisk betydning for en afbalanceret udvikling af udviklingslandene eller for det internationale samfund som helhed.

*Artikel 3***Støtteberettigede lande**

1. I princippet er alle udviklingslande i Latinamerika og Asien bortset fra de lande, der tilhører AVS-gruppen eller er omfattet af Fællesskabets Middelhavspolitik, berettiget til at få del i det finansielle og faglige samarbejde.

(¹) EFT nr. L 48 af 21. 2. 1981, s. 8.

Som følge af samarbejdets egenart tager det imidlertid først og fremmest sigte på at støtte de bestræbelser, der udfoldes af de fattigste eller ringest stillede lande.

Samarbejdet vil blive udvidet til at omfatte de øvrige lande i begge regioner på velafgrænsede områder og i nøjagtige tilfælde, hvor Fællesskabets intervention finder sted som reaktion på uforudselige begivenheder, eller på kort eller lang sigt gør det muligt at udløse mere omfattende foranstaltninger eller nye politikker til fordel for særlig ugunstigt stillede befolkningsgrupper eller sektorer, der er vigtige på regionalt plan eller verdensplan, men ikke udgør et selvindlysende højt prioriteret område inden for den interne ressourceallokerings rammer. Der er navnlig tale om imødegåelse af problemer med hensyn til:

- katastrofer
- regionalt samarbejde
- institutionel udbygning
- miljø og narkotika.

2. Målsætningen for EF-bistanden er en udvikling centreret om mennesket, der således har krav på, at alle de med denne bistand forbundne rettigheder overholdes og nyder fremme. Ved fordelingen af midlerne tages der derfor alle sådanne foranstaltninger i betragtning, hvis formål er at garantere en forøget eller forbedret udnyttelse af disse rettigheder.

For så vidt angår foranstaltninger, der direkte kommer de befolkningsgrupper til gode, som står over for alvorlige udviklingsproblemer, er den eneste betingelse for ydelsen af denne bistand imidlertid, at den med sikkerhed kommer målgrupperne til gode effektivt og uden indgriben.

Artikel 4

Vigtigste interventionsområder

1. *Landdistrikterne* udgør fortsat det højest prioriterede interventionsområde for det finansielle og faglige samarbejde, fordi størstedelen af ALA-landenes befolkning hører hjemme i denne sektor; de ringest stillede befolkningsgrupper findes på landet, og Fællesskabet har indhøstet betydelige erfaringer på dette område.

Der kan ydes støtte til samtlige undersektorer alt efter det enkelte lands situation og prioritering: landbrug, fiskeri, husdyrhold, landbrugsplân, produktions- og serviceinfrastruktur, uddannelse osv.

En forbedret fødevarer sikkerhed vil fortsat være af den allerstørste betydning.

På dette område vil der ligeledes blive taget hensyn til problemerne for de små byer, som betjener landdistrikterne.

Den bistand, som Fællesskabet hidtil har ydet til international landbrugsforskning, vil blive videreført, og der vil blive lagt særlig stor vægt på de nationale og regionale behov for landbrugsforskning, bl.a. hvad angår de mindre producenters behov.

Narkotikabekæmpelsen tiltrækker sig særlig opmærksomhed inden for rammerne af samarbejdet med landene i Latinamerika og Asien, hvor produktionsområderne er koncentreret.

Som led i foranstaltningerne til fordel for landdistrikterne vil der blive lagt særlig vægt på omlægning af afgrøderne i den udstrækning, disse foranstaltninger kan begrundes med normale økonomiske kriterier. I andre tilfælde vil der kun blive truffet sådanne foranstaltninger, hvis der står ekstra midler til rådighed via andre EF-politikker eller andre donorer.

2. *Miljøet og naturressourcerne* vil udgøre et nyt højt prioriteret område inden for det finansielle og faglige samarbejde.

For det første vil alle projekter og programmer blive planlagt og gennemført på en sådan måde, at deres miljømæssige virkninger bliver så positive som overhovedet muligt, og der vil bl.a. i landdistrikterne — såfremt der foreligger alternative valgmuligheder — finde en opprioritering sted af projekter, der tager sigte på miljøbeskyttelse i form af eksempelvis forvaltning af flodbækkener, »social« skovplantning osv.

For det andet vil en del af de samlede midler, der afsættes til finansielt og fagligt samarbejde, blive forbeholdt særlige miljøbeskyttelsesprojekter (såsom beskyttelse af de tropiske skove), hvis resultater på meget lang sigt ikke altid ud fra de pågældende udviklingslandes synspunkt gør det berettiget at prioritere denne foranstaltning højt. En sådan reserve, der mindst skal andrage 10 % og eventuelt kan forhøjes inden for den årlige budgetprocedures rammer, vil blive anvendt til finansiering af projekter og programmer, som tager sigte på:

- at bevidstgøre og orientere offentligheden, uddanne ledere og teknikere og udbygge ALA-landenes miljømæssige strukturer
- at gennemføre forundersøgelser (feasibility studies) og pilotprojekter.

3. *Det regionale samarbejde* mellem udviklingslandene indbyrdes udgør en højt prioriteret del af det finansielle og faglige samarbejde som følge af den objektive interesse, der knytter sig dertil, og Fællesskabets erfaringer på området.

Det bør overvejes at yde sådan støtte på fire områder:

- samarbejde på miljøområdet
- udbygning af samhandelen inden for regionen
- udbygning af de regionale institutioner
- kommunikation, navnlig kommunikationsnet og -tjenester.

4. *Udviklingens strukturelle dimension* udgør et nyt højt prioriteret område, som bør medtages inden for det finansielle og faglige samarbejdes rammer.

Selv om problemerne i tilknytning til den egentlige strukturtilpasning i almindelighed rækker ud over, hvad Fællesskabets bistand til ALA-landene kan dække, skal der ved valget af foranstaltninger og disses indhold tages hensyn til de makroøkonomiske og sektormæssige problemer.

Desuden vil der systematisk blive draget omsorg for, at de projekter og foranstaltninger, der finansieres ved hjælp af EF-bistand, indgår i sektorpolitikker, der forøger deres muligheder for at blive en succes (f.eks. producentpriser i landbruget, en opsparings- og långivningspolitik i landdistrikterne osv.). Hvor det er hensigtsmæssigt, vil der blive ydet støtte til forbedring af disse politikker enten inden for rammerne af mere omfattende projekter eller autonomt.

Endelig kan der ydes bistand til visse foranstaltninger med strukturelt sigte inden for en sektor som helhed, en region i et land eller en gruppe lande. Sådanne foranstaltninger søges gennemført i samråd med de kompetente internationale institutioner og de bilaterale donorer.

5. *Rehabilitering samt genopbygning efter og forebyggelse af katastrofer* udgør en nødvendig interventionsform, fordi den gør det muligt at afhjælpe alvorlige vanskeligheder for befolkningerne ud over katastrofebistand og fødevare nødhjælp.

Der bør afsættes rundt regnet 10 % af den samlede periodes midler til denne bistandsform, og der bør åbnes mulighed for at overskride denne grænse i et givet år.

Disse foranstaltninger vil kunne gennemføres i alle sektorer alt efter, hvor der er behov derfor. Ud over projekter, der tager sigte på genopbygning, rehabilitering eller forebyggelse af nye katastrofer bør der desuden træffes foranstaltninger til hurtigere indgriben, bl.a. i tilfælde af store naturkatastrofer, i form af direkte støtteprogrammer til fordel for befolkningen eller kapitaloverførsler til administrationen.

6. *Udviklingens menneskelige dimension* dækker en lang række aspekter. Der skal tages hensyn dertil på alle andre interventionsområder som følge af selve begrundelsen for denne samarbejdsform.

Der skal derfor ved planlægningen og gennemførelsen af de forskellige foranstaltninger systematisk tages et særligt hensyn til de nedenfor opregnede aspekter, der desuden skal gøres til genstand for særlige projekter.

Kvinderne spiller den allerstørste rolle i udviklingsprocessen. Der bør ikke alene drages omsorg for, at de ændringer, som projekterne og programmerne fører med sig, ikke ændrer situationen til ugunst for kvinderne, men også for, at der træffes særlige foranstaltninger eller iværksættes projekter eller programmer, som styrker deres aktive deltagelse i produktionsprocesserne, de sociale aktiviteter og beslutningsprocesserne på lige fod med mændene (¹).

Der bør lægges særlig stor vægt på de oprindelige etniske gruppers problemer, så meget mere som disse grupper ofte tilhører den ringest stillede del af befolkningen. For disse gruppers vedkommende skal det navnlig påses, at deres valg med hensyn til opretholdelse af kultur og samfundssystem respekteres.

De demografiske problemer, som er ganske betydelige for en lang række udviklingslande, skal tages op af Fællesskabet, som ved hjælp af økonomiske og menneskelige midler skal bakke de foranstaltninger op, som forelægges det med basissamfundenes samtykke.

Fællesskabet kan via forberedende foranstaltninger eller demonstrationsprojekter bidrage til at forbedre levevilkårene i storbyerne ved:

- overførsel af knowhow med henblik på løsning af de problemer, som byerne skaber
- planlægning og gennemførelse af pilotprojekter, der tager sigte på den uformelle sektor, herunder udvikling af mikrovirksomheder.

Uddannelse bør udgøre et mål for og en fast bestanddel af alle foranstaltninger, hvortil Fællesskabet yder bistand, ikke alene uddannelse, der tager sigte på besættelse af ledende stillinger, men også uddannelse af interesserede befolkningsgrupper.

(¹) Konklusionerne af Rådets møde den 29. maj 1990.

Desuden vil der, hver gang det forekommer nødvendigt, kunne ydes bistand til særlige uddannelsestiltag i alle de sektorer, der er omfattet af disse retningslinjer.

De foranstaltninger, som Fællesskabet finansierer, skal systematisk ledsages af information, i rimelig udstrækning ved anvendelse af ny teknologi.

Artikel 5

1. Støttemodtagere og støtteformidlere

Da bistanden skal være centreret om mænd og kvinder, vil hver eneste gennemført foranstaltning i sidste ende direkte eller indirekte komme udviklingslandenes befolkning til gode.

Viften af støtteformidlere (og »mellemliggende« støttemodtagere) inden for det finansielle og faglige samarbejde skal vedblivende være så bred som muligt og ud over stater og regioner omfatte decentrale offentlige myndigheder, lokalsamfund eller traditionelle samfund, private institutter og erhvervsvirksomheder eller ikke-statslige organisationer.

Som led i en nødvendig koordinering med landets myndigheder vil støtteformidlerne blive udvalgt på basis af foranstaltningernes effektivitet og deres kvalifikationer og særlige erfaringer; det skal i hvert tilfælde for sig vurderes, om det er hensigtsmæssigt at formidle bistanden via den offentlige sektor.

2. Et lands udvikling kan kun sikres ved, at befolkningen og de myndigheder, som den har valgt sig, gør en samlet indsats med udgangspunkt i det enkelte folks sociale værdier og kultur.

Den af udlandet udviste solidaritet kan kun fremskynde processen, bl.a. ved tilførsel af ekstra finansielle ressourcer og den knowhow, som ikke kan tilvejebringes inden for landets grænser, såvel på det faglige som det organisationsmæssige område.

Fællesskabet gennemfører sit samarbejde inden for rammerne af en stadig mere omfattende dialog med ALA-landene om alle fælles politiske og økonomiske problemer på alle niveauer: internationalt, regionalt og bilateralt.

For så vidt angår det finansielle og faglige samarbejde, skal denne dialog gøre det muligt at opstille en prioriteringsrækkefølge for EF-bistandens anvendelse og ikke kun omfatte planlægningen af de forskellige foranstaltninger, men også de overordnede politikker, som kan øve indflydelse på disse foranstaltninger og deres gennemførelse.

Overalt, hvor det er muligt, vil der på basis af flerårige prognoser for Fællesskabets samarbejde med ALA-landene for hvert mål blive foretaget en flerårig programmering pr. land og eventuelt pr. region.

Denne programmering, som til stadighed vil være vejledende og uformel, skal gøre det muligt at forstærke EF-bistandens indvirkning på landets overordnede politikker.

Programmeringen skal foretages under skyldig hensyntagen til virkningerne af Fællesskabets øvrige samarbejdsinstrumenter som f.eks. fødevarehjælp og økonomisk samarbejde.

Midlerne vil rent faktisk blive fordelt mellem de forskellige modtagerlande og -regioner på basis af:

- de forskellige landes indkomstniveau og udviklingsbehov
- foranstaltningernes udviklingseffekt og bidrag til en sund og realistisk makroøkonomisk politik samt deres imødekommelse af de mest trængende befolkningsgruppers behov
- mulighederne for at vække interesse i landet og/eller tiltrække ekstra midler til visse sektorer.

3. Overførselsformer, projekter og programmer

Den egentlige bistand vil blive ydet til projekter og programmer, herunder i rimelig udstrækning integrerede projekter, sektorprogrammer og programmer med hurtig udbetaling.

Denne sidstnævnte gruppe foranstaltninger omfatter støtte til programmer til sikring af økonomiske reformer, når omstændighederne taler derfor, men også andre foranstaltninger med strukturelt sigte på et sektormæssigt eller regionalt grundlag inden for et udviklingsland.

Hele bistanden har form af gavebistand; dette skyldes, at udviklingslandene har stadig vanskeligere ved at betale renter og afdrag på deres udlandsgæld, og at det finansielle og faglige samarbejde har en udpræget social målsætning.

Det kan dog vise sig hensigtsmæssigt at tage mekanismer i brug, hvorved gavebistanden til landet (eller til en region eller et lokalsamfund) kombineres med et krav om, at de individuelle støttemodtagere tilbagebetaler bistanden, bl.a. hvis sigtet med foranstaltningen er at støtte rentable foranstaltninger eller mindre virksomheder.

Det vil på tilsvarende vis — når de nødvendige garantier foreligger, og det er begrundet med, at EF-bistanden derved kommer til at spille en større rolle — være muligt at dække klassiske projekters behov i lokal valuta i forbindelse med levering af importvarer (eller på anden måde) for derigennem at opbygge counterpart-midler (til indsættelse på inflationssikrede konti), der stilles til projektledelsens rådighed.

Hver enkelt foranstaltning (projekt eller program) skal gøres til genstand for en teknisk og økonomisk analyse, på grundlag af hvilken der kan fastsættes klare og talmæssigt udtrykte mål, der senere gør det lettere at bedømme resultaterne.

Det skal tilstræbes at sikre de pågældende befolkningers aktive medvirken, ikke kun ved foranstaltningernes gennemførelse, men allerede i planlægningsfasen. En andel på maksimalt 3 % af de samlede midler, der afsættes til finansielt og fagligt samarbejde med ALA-landene, vil kunne anvendes til dækning af udgifter til undersøgelser og ansættelse af eksperter på kort- eller langtidsbasis eller andet hjælpepersonale til at bistå støttemodtagerne og Kommissionen med at fastlægge den overordnede politik, planlægge og gennemføre projekterne, kontrollere denne gennemførelse og foretage sideløbende eller efterfølgende evaluering, såfremt disse udgifter ikke i forvejen er optaget i budgetterne for de enkelte projekter eller programmer.

4. Koordination og integrering af bistanden

Der skal ved effektiv integrering af alle Fællesskabets samarbejdsinstrumenter sikres en mere udtalt synergi mellem disse. Denne synergi skal søges virkeliggjort ikke alene ved en overordnet planlægning af samarbejdet med hvert land for sig (som angivet i artikel 5, stk. 2), men også ved planlægningen af hvert enkelt projekt eller program.

Integreringen af instrumenterne omfatter først og fremmest fødevarerhjælp og Stabex, men skal i alle tilfælde, hvor det er teknisk begrundet, også omfatte humanitær bistand og økonomisk samarbejde.

Der bør også drages størst mulig fordel af de oplysninger, der kan tilvejebringes af de europæiske NGO, bl.a. i forbindelse med de mange projekter, i hvis finansiering Fællesskabet deltager.

Koordineringen med de øvrige bistandsformer udgør et middel til at forøge foranstaltningernes effektivitet ved at mobilisere så store ressourcer, at de tilsammen udgør en »kritisk masse«, og udnytte de med de forskellige bistandsformer forbundne fordele optimalt.

Koordineringen skal også omfatte medlemsstaternes bilaterale bistand, hvilket gør det muligt at styrke den europæiske tilstedeværelse yderligere.

Samfinansiering er den snævrere mulige form for koordinering, og der bør derfor gøres en særlig indsats på dette område samtidig med, at det tilstræbes at minimere de træghedsfænomener, som antallet af beslutningstagere og forskellene mellem de regler, de hver for sig er underkastet, kan indebære for beslutningsprocessen og selve gennemførelsen.

Artikel 6

Særtræk ved de forskellige regioner

Bistanden vil blive afpasset efter de enkelte landes og regioners behov og prioritering.

De bør desuden tages hensyn til Fællesskabets særlige forbindelser med hver af regionerne i Latinamerika og Asien.

For Asiens vedkommende gør det store antal mindst udviklede lande (LLDC) og lande med meget stor befolkning det berettiget at koncentrere EF-bistanden på de udviklingslande, som befinder sig på et forholdsvis lavt udviklingsniveau.

For landdistrikternes vedkommende skal EF-bistanden ud over teknologioverførslen bidrage til at øge investeringerne, navnlig investeringerne i produktionsudstyr. Der skal ligeledes lægges vægt på befolkningspolitik og kommunikations-, telekommunikations- og energiproduktionsinfrastruktur i landdistrikterne.

Der vil blive taget hensyn til de stærkt heterogene civilisationer og udviklingsvilkår i Asien, således at interventionerne ved hjælp af EF-bistand afpasses efter behovene i kontinentets forskellige lande.

Miljøet udgør et stort problem i tre henseender: beskyttelse af den tropiske regnskov (navnlig i Sydøstasien), bekæmpelse af den af befolkningspresset forårsagede afskovning (navnlig på Himalaya-skråningerne) og begrænsning af industrialiseringens negative virkninger i de tætbefolkede områder.

Den igangværende udvikling giver håb om, at der vil ske mærkbare fremskridt med hensyn til menneskerettighedernes overholdelse i Indokina; Fællesskabet bør deltage i de internationale bestræbelser, der udfoldes for så hurtigt som muligt at følge disse politiske ændringer op med en økonomisk genopretning og flygtningenes og de tvangsforflyttede gruppers tilbagevenden.

Endelig vil der givetvis finde en ny udvikling sted med hensyn til regionalt samarbejde, for så vidt angår Asean, som EF længe har støttet, Sydasiens (SARCC), hvor et mere aktivt regionalt samarbejde er ønskeligt, og Indokina.

For Latinamerikas vedkommende vil tærsklen for, hvilke lande der kan modtage EF-bistand, bl.a. afhænge af helhedssituationen i landene i denne region, der er forholdsvis mere velstående.

De store eksisterende forskelle mellem de rige og de fattige i de fleste latinamerikanske lande bevirker, at EF-bistanden først og fremmest skal komme de ringest stillede befolkningsgrupper til gode.

Der vil i dette øjemed blive lagt særlig stor vægt på produktion af basissfødevarer, foranstaltninger til støtte for de nationale reformlovgivninger for landbruget og en række programmer, som gør det muligt for basissamfundene og især de indfødte befolkningsgrupper at tage vare om deres egen udvikling.

Der vil blive gjort en særlig indsats for at fremme viljen til og bestræbelserne for øget regional eller subregional integration blandt regionens lande.

I denne sammenhæng vil der i overensstemmelse med de af Fællesskabet afgivne tilsagn, som på ny blev bekræftet under ministerkonferencen i Dublin (San José VI) i 1990, blive lagt særlig stor vægt på udviklingen i Mellemamerika.

Nogle af de nye mål, der er foreslået for EF-bistanden, er af særlig stor interesse for dette kontinent:

- Narkotika har en betydelig økonomisk vægt i nogle af regionens lande. EF-bistanden bør kunne yde et — om blot beskedent — bidrag til dette problems løsning. I denne sammenhæng bør der tages et indledende koordineret initiativ som reaktion på de bestræbelser, som Colombia og Andes-Pagtens øvrige medlemslande udfolder.
- Bistand til udvikling af mikrovirksomheder i byerne udgør et særlig højt prioriteret område i Latinamerika, også i de forholdsvis velstående lande.

— Miljøet, bl.a. beskyttelsen af den tropiske regnskov, er en sag af afgørende betydning ikke kun for regionens lande, men for hele menneskeheden, bl.a. fordi mange sorter nyttetræer stammer fra denne region.

— De latinamerikanske institutioners kapacitet bør udbygges, navnlig inden for makroøkonomisk styring og videnskab og teknologi.

Artikel 7

Evaluerings- og rapporter

Det gøres ved regelmæssig — såvel sideløbende som efterfølgende — evaluering muligt at tilpasse mål og midler efter en skiftende virkelighed. Denne evaluering vil bl.a. blive baseret på princippet om omkostningseffektivitet som fastsat i finansforordningens artikel 2.

Den evaluering, der foretages sideløbende med foranstaltningen, og som allerede nu foretages i forbindelse med alle Fællesskabets foranstaltninger, vil blive videreført og standardiseret, medens den efterfølgende evaluering vil blive udbygget og bedre struktureret.

Gennemsigtheden i det finansielle og faglige samarbejdes forvaltning vil blive sikret ved regelmæssig fremlæggelse af rapporter for Europa-Parlamentet og Rådet og offentliggørelse af publikationer.

Der vil ved afslutningen af hvert regnskabsår blive udarbejdet årsrapporter med detaljerede oplysninger om resultaterne af budgetgennemførelsen (forpligtelser og betalinger) og om de projekter og programmer, der er planlagt og iværksat i årets løb.

Desuden vil der ved udgangen af den femårige periode 1991-1995 samt midtvejs i perioden blive fremlagt mere komplette rapporter, som ligeledes indeholder resultaterne af evalueringerne, og som vil gøre det muligt ikke alene at vurdere selve bistanden, men også hensigtsmæssigheden af at bibeholde eller ændre retningslinjerne for bistanden.